

Dopis z Růženeckého kostela číslo 79

Milí přátelé, členové našeho společenství modlitby,

prožili jsme začátek školního roku, období, kdy se člověk většinou navrácí po prázdninách a době odpočinku k běžnému každodennímu životu. V našem řeholním společenství bylo období července také obdobím různých přesunů bratří v rámci našich komunit. Např. P. Cyril – generální představený kongregace - odešel z českobudějovické komunity do písecké komunity. Také další tři bratři změnili komunitu. Mezi nimi i já – P. Damián Jiří Škoda - jsem odešel z brněnské komunity do komunity v Českých Budějovicích. S touto změnou mě P. Cyril požádal, zda bych se také ujal psaní pravidelných dopisů pro naše společenství. Nebylo jednoduché tento úkol převzít, ale potom jsem si řekl, že se pokusím podělit se o zkušenost, kterou jsem zažil s mariánskou úctou skrze sv. Ludvíka Maria Grigniona z Monfortu, a to především skrze jeho knihu *O pravé mariánské úctě*. Proto v následujících několika dopisech bych vám rád předal asi to nejpodstatnější z této knihy. Jinak ji samozřejmě doporučuji všem, aby si ji přečetli celou.

V čem je důležitá kniha sv. Ludvíka Maria Grigniona z Monfortu *O pravé mariánské úctě*?

Tato kniha patří určitě k nejznámějším knihám, které byly napsány o Panně Marii, ale můžeme k tomu přidat, že je také možná jednou z nejhlubších a nejpřesnějších. Ludvík Maria má totiž úžasný dar a v tom se podobá sv. Augustinu, sv. Tomáši Aquinskému a jiným velkým svatým, že přejímá moudrost předků.

Tato kniha však není napsaná pro nějaké mudrlanty nebo pouze mudrce a vzdělané, i když se nebrání citaci velkých církevních otců jako sv. Bernarda, sv. Augustina, sv. Bonaventury, sv. Tomáše Aquinského a jiných, ale píše ji především pro prosté věřící lidi, aby mohli správně prohloubit úctu k Panně Marii. Sv. Ludvík však staví na moudrosti mnohých svatých jako na základech a kořenech dobrého a věrného učení. Ono není dost možné být velkým svatým bez Panny Marie a bez růstu v lásce skrze Matku Boží.

Tato kniha *O pravé mariánské úctě* je důležitá tím, že si sv. Ludvík nebere svoje výmysly, ale že staví na letité a dobré zkušenosti církve a těch, které církev pozdvihla k úctě oltáře, tedy světců. Svatý Ludvík se stal určitě, tak jako jiní svatí, velkým darem nejen pro dvě minulá století, ale věřím, že je darem i pro toto naše nové století a tisíciletí. Ne nadarmo se hovoří o tom, že by se tomuto svatému měl udělit titul „učitel Církve“. To je, že jeho učení není jen pro nějakou zvlášť prožívanou spiritualitu, ale že je všeobecným učitelem pro celou církev a že z něho mohou bezpečně čerpat všichni věřící i napříč různými spiritualitami.

Sv. Ludvík ve svém pojednání o pravé mariánské úctě jakoby prohloubil to, co už zde bylo předáno jinými autory, ale mimořádným způsobem. O tom nám hovoří i papežové. Jako například všemi milovaný papež Jan Pavel II., který si zvolil jako své biskupské a potom i jako papežské heslo *Totus tuus* (Celý Tvůj). Toto *Celý Tvůj* vychází z Grignionovy modlitby *Jsem celý Tvůj a všechno, co mám, je Tvé, můj milý Ježíši, skrze Marii, Tvou svatou Matku*.

Sv. Ludvík připomíná, že je to kráčení skrze Marii k Ježíši, a proto i tato mariánská úcta, kterou učí, je, jak také potvrzuje i Jan Pavel II., *Kristocentrická*, to je, že Kristus je v jejím středu a že vede ke Kristu. Sv. Ludvík dokonce říká, že kdyby tato úcta nevedla ke Kristu, tak je to mámení d'ábelské a odvádí od pravé úcty k Marii. Ale správná mariánská úcta vždy vede ke Kristu.

Proto je tato kniha sv. Ludvíka z Monfortu i pro dnešní dobu zásadní a myslím si, že nebude na škodu, když si obsah těch nejdůležitějších myšlenek z této knihy v dalších našich dopisech připomeneme.

Také bych vás rád povzbudil, abyste o našem společenství modlitby pověděli i lidem ve vašem okolí. Každou sobotu je v 9 hodin sloužena mše svatá v Růženeckém kostele ke cti Panny Marie za živé a zemřelé členy našeho společenství.

Září 2010